

Vítám Vás

Pomyslně v rukou držíte a začítáte se do knihy, která má svůj vlastní koncept.

Z mnoha důvodů vychází postupně. Spouštěčem pro vydání knihy byl okamžik, kdy se u 11ti letého retriévra podařil stáhnout zdravotní symptom rakoviny plic, jenže ... pokud by mi někdo ještě o několik let dříve řekl, že se právě tento okamžik odehraje v mém životě, kladla bych zvědavé otázky: "Jak, jak se to stane?"

A aby do knížky mohly vstoupit informace této hloubky i kvality a byly opravdu prospěšné, jsou všem čtenářům odhalovány postupně. Právě tak, jak přicházely do života mého. Zároveň kniha již touto cestou podporuje celý projekt. Co Váš čeká? Každý z dílů je v současné době sepsán formou e-booku o velikosti cca 5 - 8 listů, v ceně 200 Kč za každý díl.

Jelikož je příběh opravdu hluboký a přináší okamžiky, kdy bylo zapotřebí na své životní cestě stát opravdu pevně, díl po dílu ho se mnou zcela autenticky prožijete. Nenásilnou formou si poté osvojíte techniky, které budete moci použít pro tvorbu „lepší“ životní cesty pro Vás, než-li tomu třeba bylo doposud a pro Ty z Vás, kteří jsou se svým flow života spokojeni, prožijete příběh, který stál opravdu za to žít.

Nečekejte nezáživné teorie, poučky, nauky. Setkáváte se s příběhem, který kdysi pomohl malé dívce rozklíčovat a poznat, že to, co se v jejím životě právě odehrává může poměrně lehce a snadno ovlivnit a to i v okamžicích, kdy si přišla na tomto světě "sama" a přesto se nebála jít za svými sny. Podniknout cestu a vykročit ke splněným přáním, které již poměrně velkou část života vědomě žije a může své zkušenosti předat dále.

Vše, co se kolem nás odehrává má své důvody. Jakou životní cestou se vydáváme, si poté vybíráme a tvoříme jen my sami.

V následujících řádcích naleznete několik ukázek z mé tvorby. Jsou tu pro to, abyste se mohli s knihou seznámit, tak jako v knihkupectví. Náhodně knihu otevřít na několika jejích místech a začíst se do příběhu.

Přeji příjemnou četbu a věřím, že Vám má kniha ve Vašich životech nejen pomůže, ale také odhalí krásný příběh, za který nejen Eddiemu, mé rodině, i přátelům děkuji.

Mnozí z Vás jsou součástí příběhu a protože se kniha stále tvoří, mnozí se do ní dostávají právě nyní... někteří z Vás četbou, mnozí již osobně.

Nyní Vás zavedu do čtvrté části knihy s podtitulem Táta:

O něco později (1982 až 1983) vozil mne otec právě po tomto náměstí na pruhovaných golfkách, cítila jsem se milovaně a v bezpečí. Oddělení mých rodičů jsem jako malá zcela jistě postřehla, ale "naštěstí" přišlo v době mého velmi velmi raného dětství a v naší rodině toto téma pro děti (nebo alespoň pro mne) bylo

uzavřeno. Jako většina dětí jsem si i já přála tátů opět vidět a několik společných setkání ke mě skutečně přišlo. O tátovi jsem často snila, snila jsem o jeho brzké návštěvě. Má maminka myslím už tolik určitě ne, ale tento den stejně přišel. Onoho dne měla maminka s tatínkem v plánu úřední záležitosti. Tato informace mi byla utajena, takže s o to větším překvapením uslyšela jsem jednoho odpoledne zvonek u našich dveří. Byla jsem doma sama, vyučování ve škole už skončilo, respektive probíhala právě přestávka před odpoledním vyučováním tělocviku a mé blízké bydliště (naproti škole) mi umožnilo v tento den zaběhnout po obědě domů. Převléknout se do sportovního oblečení a vrátit se zpět do školy.

Toho dne mne zaskočil zvonek, nikoho jsem (ne) čekala, až na mé přání vidět se se svým otcem. Hlavou mi proběhla myšlenka, že se třeba pro mne zastavili spolužáci, ale s nikým jsem domluvena nebyla. Otevřela jsem dveře od bytu, u dveří stál muž vysoký jako hora. Abyste rozuměli opravdu dobře. Můj otec dosáhl výšky hodně přes dva metry. Naše oči se střetly, dívala jsem se do nich a jeho oči do mých. Ani jeden jsme nemluvili. Byli jsme naprosto v klidu a dívali se jeden na druhého. Mlčela jsem a jen pozorovala oči tohoto pána. V podvědomí jsem věděla, že by to táta přeci jen mohl být, ale nečekala jsem ho, respektive jsem na jeho návštěvu tehdy připravena nijak nebyla. Tak jsme stáli a pozorovali jeden druhého, nemluvili jsme, jen si hleděli do očí. Oba. Pohled byl velmi dlouhý a tichý, nepotřebovali jsme řeč, a přesto si naše oči povídaly. Pokud by v danou chvíli někdo mohl měřit čas, byla by pro něj tato doba dlouhá, velmi dlouhá. Naše oči si měly co říci a mluvily.

Poznámka autora: Někdy, ať už malým, nebo velkým .. nám dospělákům může přijít mnoho situací neřešitelných a řešení přesto přijdou, pokud si je neblokujeme. Tehdy, onoho dne, má návštěva domova mezi dopolední a odpolední výukou byla o 20 – 30 ti minutách, které jsem měla právě na to, abych se včas a v pořádku mohla vrátit na vyučování do školy. Byl to jediný čas, ve kterém nebyla přítomna má rodina. Starší sestra byla ještě ve škole, současná rodina ve svém zaměstnání a právě do tohoto okamžiku byla vsunuta návštěva mého otce, kterou jsem si přesně takto kdysi ještě jako „malá“ představovala a přála. „Vidět tak tátů, sama a bez nikoho, aby to byl opravdu čas jen nás, nás dvou. Bylo mi přáno, setkání opravdu proběhlo a jeho sílu mám v živé paměti do dnešního dne.

Nyní Vás zavedu do páté části knihy s podtitulem „Píše se rok 2001“:

Sestupovala jsem po schodech. Zvláštní pocit z toho, že krok po kroku opouštím budovu, kde se odehrálo mnoho "školních" příběhů. Odcházím .. a můj další směr zatím není vůbec znám. Mísil se pocit úlevy z úspěšně složené maturitní zkoušky a zároveň zvláštní pocit nostalgie, že se má vysněná Obchodní akademie v Pařížské ulici stává minulostí. Držela jsem v ruce maturitní vysvědčení, tu dlouho očekávanou listinu a ptala se sama sebe: "Kudy pokračovat?"

Na sklonku prázdnin přišla ke mne nabídka rekvalifikačního kurzu, na který se mi nechtělo. Měla jsem přesnou vizi toho, že chci začít pracovat a to hned po prázdninách. Na místní úřad šla jsem nabídku rekvalifikace odmítnout. V okamžiku,

kdy jsem čekala na vyřízení všeho potřebného, vešel do místnosti muž a jen tak ledabyle pronesl. Jdete na pohovor? "Udiveně jsem na něj zírala." Pod sportovní bundou měla jsem narychlo doma oblečený vytaháný svetr a představa pohovoru právě v tomto svetru, který mne troje prázdniny hřál ve spacáku pod stanem, mi přišla docela vtípná. Muž však nečekal na odpověď a přívětivě pokračoval: "Pojďte za mnou, už na Vás čekáme". Sportovní bundu zapnula jsem si pečlivě až ke krku, vůbec jsem nechápala, proč jsem automaticky do tašky ráno vhodila maturitní vysvědčení, nahrubo sepsaný životopis, ale byla jsem za to ráda. "Jen tu bundu si určitě nesvlékej" běželo mi tehdy hlavou. V přijímací kanceláři čekala mne tříčlenná skupina. Dva muži, jedna žena. Nejstarší, věkem již prošedivělý, avšak docela sympatický pán pronesl: "Tu bundu si odložte tam na ten věšák" a ukázal na zlehka zaprášený kulatý věšák, umístěný v rohu místnosti. Namítla jsem vetchou poznámku, že děkuji, ale že si bundu ráda nechám na sobě. Muž však trval na svém a já se studem pomalu odkládala bundu.. má hlava se začala plnit myšlenkami.. jsem na pohovoru, netuším o jakou pozici se jedná, netuším, co bych měla znát a umět, na sobě mám sportovní oblečení. Snažila jsem se uklidnit a nechat se vést. Dostala jsem několik zvědavých otázek, předložila maturitní vysvědčení a za nedlouho poté odcházela s tím, že se mi brzy ozvou a sdělí výsledek dnešního pohovoru. V závěru tohoto "neplánovaného" setkání jsme si podali přátelsky ruce, rozloučili se. Odcházela jsem strmou ulicí do centra města. V hlavě vymeteno, prázdno. Tak takhle vypadal můj první přijímací pohovor?! Dábelsky jsem se tehdy musela zasmát sama sobě.

Poznámkou autora: ... ano i výsledek mého prvního přijímacího pohovoru Vám v knize bude samozřejmě odhalen včetně situace, kdy a při jaké příležitosti se ke mne odpověď dostala a jestli toto zaměstnání bylo opravdu tím, kterému jsem dala nakonec své „ano“. Kniha samotná Vás právě proto zcela nenásilně a ukázkou praktických příkladů provází tím, co pro sebe samé můžete udělat i Vy osobně.

Nyní Vás zavedu do šesté části knihy s podtitulem: „Eddie, Ondřej a cesta do Anglie“

Byl červenec, slunko pánilo do černého motorkářského oblečení, vzduch nechlادil, plexi helmy jsme měli kvůli hmyzu spuštěné dolů a potili se ve vlastní šťávě. Jako správní motorkářští cestovatelé jsme přesto měli na sobě oblečeny všechny svršky vyztužené pro případný pád, kalhoty s pevně danými chrániči kolen, ale horko bylo úmorné. Přestávky v plánu každých 100 km cesty po dálnici, ale některé úseky jsme záměrně zkracovali a energii doplňovali přes chladné energy drinky, zakoupené na benzinových stanicích. První noc jsme nocovali kousek za německým Norimbergem, druhou noc strávili v kempu v Nizozemí. Rozkládat a kotvit stan do písku byl zážitek, na který nezapomeneme. Večer probíhala ještě oprava a zkouška interkomů (zařízení pro komunikaci mezi helmami), které se nám po cestě porouchaly. S plechovkou piva v ruce seděli jsme tehdy s Ondřejem naproti sobě na malých skládacích židlích u stanu, na hlavách přilby kvůli zkoušce zvuku. Dopili jsme zasloužené vychlazené nápoje a každý se vydával do svých sprch pro večerní osvěžení. Ondřej si s sebou bral taštičku s doklady, pasy, penězi. Prý abych ji někde nezapomněla, protože to by byl opravdu velký průšvih. Ráno jsme se občerstvili zakoupenou snídaní a Ondřej odběhl ještě nafotit pár vzpomínek.

Snad nejvíce vítaná návštěva v toto cestovní ráno byl pán, který nám k motorce donesl taštičku s cestovními doklady, lístky na trajekt i penězi. S úsměvem se blížil k naší motorce a taštičku vesele zvedal před sebou. Ondřej ji v noci zanechal ve sprchách. Poděkovala jsem a v lehkém uvědomění toho, že taštička se k nám za krátkou cestu vrátila již podruhé, zůstala jsem sedět se svými myšlenkami a čekala na Ondřeje. Poprvé nás totiž upozorňovalo s námi souběžně jedoucí auto po dálnici na špatně dovřenou záklopku na bočním kufru, kdy popruh právě této tašky vlál vesele ven. Tehdy jsem kufr za jízdy rukou dovřela a nyní se taštička k oběma vrátila podruhé. Ondřej byl překvapen a šťasten zároveň. O ztrátě neměl až do tohoto okamžiku tušení, takže se naštěstí ani jeden z nás nestačil stresovat.

Přezuli jsme boty, řádně zkontrolovali motorku, Ondřej ji sám po písku zavezl na zpevněnou cestu, kde jsem přistoupila já, a naše cesta pokračovala. Můj první zážitek s trajektem se blížil, byla jsem natěšena. Cestou jsme si vyprávěli, jak nalodění všech autobusů, aut i motorek probíhá a jak motorky v podpalubí kotví pásy a jistí je proti pohybu a poškození. Vše běželo jako po másle, čekačka na nalodění na přímém slunci byla sice trochu zdoluhavá, ale rychlost, se kterou se v přístavu poté pracovalo, byla úžasná. Brzy jsme se vzdálili od pevniny, plavba začala. Rackové poletovali sem a tam a slaný závan přímořského vzduchu vanul všude kolem nás.

Poznámka autora: Postupem času už směřování mé vědomé tvorby uvidíte v příběhu sami, ať už samotným příběhem, nebo účastí na přednáškách a pokud budete chtít, můžeme společně procestovat mnohé země, kam jsem se nejenom díky projektu dostala a v plánu jsou samozřejmě cesty další.

Nyní Vás zavedu poslední ukázkou do osmé části knihy s podtitulem: „Maminka“

Čekaly nás první návštěvy babiček a Noru poprvé plánovaný výlet na Moravu, rodný Zlín tatínka Ondřeje.

Ondřejova maminka nás zastihla svou návštěvou nejdříve, přijela tehdy na tajno z lázní, na víkend. Některé procedury ráda oželila, protože touha se s Norou vidět a užít si malého miminka byla silnější. Těšila se moc a i Nora si babičky náruče užívala. Bylo krásné holky pozorovat, babička se tetelila blahem a Nora brala teplou náruč babičky a její houpavé kroky jako přiblížení doby, kdy se ještě nosila v bříšku a bylo ji velmi příjemně.

Na 13. listopad byla v plánu již první Nořina větší výprava. 328 kilometrů vzdálený Zlín byl připraven "poprvé" přivítat malou Noru. Děda natěšený na naši návštěvu (v tento den bylo Noře právě 35 dní) připravil společně se svou dcerou namísto babičky (ta byla ještě v lázních) zázemí pro náš příjezd a tak jsme se vydali na cestu na několikadenní návštěvu. Těšili jsme se, ale toho dne pro nás bylo připraveno "událostí" mnohem více. Zážitky se kterými jsme tehdy úplně nepočítali. Brzy po

výjezdu z naší obce jsme se napojili na naši známou D1 a cestou se ubírali přímo do Zlína, připraveni samozřejmě dle potřeby "kdykoliv" zastavit, protože takto dlouhá cesta s miminkem pro nás byla přeci jen nová a nevěděli jsme úplně, co všechno očekávat a to v našem případě tedy ani omylem. Tatínek Ondřej zapnul pro jistotu v rádiu "zelenou vlnu", abychom se případně vyhnuli silničním "nepříjemnostem" a docestovali bez zbytečného zdržení. V rádiu nedlouho poté hlásili dopravní nehody na severu. Jedna z nich byla nedaleko Dolních Zálezlů, a protože to je jedna z obcí blízkých mého rodnému kraji, proběhlo mi zrychleně v hlavě: „Snad nikdo z mých známých.“ Zpráva tehdy podala jen kusé informace, že se nehoda stala za husté mlhy a trasa byla kompletně uzavřena. Proběhly další zprávy o nehodách, žádná však naštěstí po naší trase a tak jsme cestovali s jedním "mezipřistáním" na benzínce až na Moravu. Tam, zrovna ve chvíli, kdy si Nora dopřávala své dávky mateřského mléka, zavrnl v mé kabelce telefon. Jednou rukou jsem ho již naučeným způsobem vylovila a s pohledem na cizí telefonní číslo telefon odložila.

Byl večer, čas pro Noru. Hovor zůstal nevyřízen. Jenže na druhý den, kdy jsem byla již v domě sama a čekala na příchod dědy i tatínka Ondřeje, právě sama a s malou Norou v náručí se hovor přihlásil o slovo podruhé. Opět cizí číslo, nevzpomínám si již, zda-li bylo shodné s tím z předchozího dne, zvedla jsem ho a vyslechla si tehdy "drsný" verdikt. Nehoda byla naše a oba pasažéři ze své životní cesty pokračovali na onen svět. Má hlava tehdy neslyšela a doslova nebyla ochotna slyšet, nic a nikoho. Přesto jsem věděla, že zprávu o odchodu maminky a švagra nepotlačím a musím ji přijmout. Využít s odstupem času všechny informace, které jsem o odchodu ostatních duší již dříve načetla, nastudovala a umět je převést do vlastní praxe. Velká zkouška.

Naštěstí tady byla Nora, která rychle stahovala mou pozornost do role matky a tak šel náš příběh dále.

Poznámka autora: Některé z příběhů celé knihy jsou natolik autentické a čtenáři napjatě zjišťují to, jakým způsobem se celý příběh odehrával dále. Zde poté ani já nevstupuji žádnou svou myšlenkou do děje a jednoduše Vás příběhem přenesu do rozuzlení celé situace. Právě zde, třeba do okamžiku, kdy má sestra potkala svého Jonáše. Byl tu pro ni už „připraven“. Mne a malé Noře se poté dostávalo ohromné podpoře cestami, o kterých jsme v této době neměly ani ponětí. Vše bylo poté důležitou ukázkou toho, že někdy stačí mít oči a ušit otevřené. Umět naslouchat tomu, co vše nám život přináší a tyto „dary“ si umět posbírat. Více v knize, více v přednáškách. Těším se na Vás.

Přeji příjemnou četbu plnou silných okamžiků, která Vám odhalí nemalá tajemství.

S úctou i láskou k Vám všem

Romana